

Pesniško srečanje v Ohridu

Konec tedna najrajši preživim pri stari mami na Vrhniki. Opazujem življenje okoli sebe. Najrajši imam muce.

O njih sem zložila pesmico in jo priobčila v Prvi brazdi, glasilo osnovne šole Vide Pregarc. Pesmico so opazili člani komisije pri ZPM. Bila jim je všeč. Določili so me, da bom z ostalimi devetimi otroki zastopala slovenske pesnike na II. jugoslovanskem mladinskem pesniškem festivalu v Ohridu.

Odlučitve komisije sem se zelo razveselila. Poleg izbrane pesmice sem se naučila na pamet še šest drugih svojih pesmic. Končno je napočil čas odhoda. Seznanila sem se z ostalimi otroki, s katerimi smo se zbrali v prostorih ZPM 19. maja na Miklošičevi 17. Zabrnela je televizijska kamera, zablistal je foto-

aparati in stekla je beseda mladim pesnikom z novinarko RTV Ljubljana.

Ni minilo dolgo in že nas je potegnil brzec svetlemu cilju naproti. V Ohridu smo se nastanili v pionirskem domu. Tu so se zbrale pesniške delegacije iz vseh republik. Prvi dan smo se pošteno odpočili in

si nabrali novih moči. Naslednjega dne nas je po zajtrku še čakal nastop v slavnostno okrašenem dvorani. Napeto smo pričakovali, kdaj bomo na vrsti. Bili smo zadnji. Srce mi je drhtelo v pričakovanju, ko sem pred osemdesetimi pesniki recitirala svojo priljubljeno pesem Tri muce male. Vse je šlo po sreči. Ob zaključku festivala so nam v zank priznanja podelili diplome in knjige.

Tretji dan je bil posvečen bratstvu jugoslovanske pesniške mladine. Ogledovali smo si zanimivosti Ohrida kar z jezerske gladine. Izstopili smo na breg jezera in si ogledali tudi staro makedonsko središče kulture – samostan svetega Nauma. Z veliko navdušenostjo nam je domačin pokazal barvite freske in mozaike. Po kosilu je RTV Skopje posnel za svojo oddajo nekaj naših pesmi. Topel majski večer pa nas je našel ob prijetnem ognju v družbi sovrstnikov. Recitali smo, peli in plesali kolo okrog ognja. Pogledala sem v nebo. Zdelo se mi je, da so se zvezde ustavile na svoji poti in nas poslušale...

Neprizadovoljstvo je prišlo jutro našega odhoda. Poslovili smo se od prijazne Makedonije in njenih ljudi. To doživetje me bo spremljalo vse življenje.

OLIVERA MASTEN

IŠČEMO DOPISNIKE

za območja: Spodnji in Zgornji Lipoglav, Javor, Prežganje, Besnica, Janče in Klopce. Pišite nam ali se osebno zglasite v uredništvu in hvala vam bomo. Prišpevke primerno honoriramo!

Nekemu mentorju v razmislek

SPOŠTOVANI TOVARIŠI!

Pred meseci sva se srečala... Bil je hladen zimski večer, ko si prišel službeno na sejo političnega aktivna krajevne skupnosti Zalog, da bi pomagal rešiti pereče vprašanje predsednika oziroma predsednice mladinske organizacije na terenu.

Med razgovorom si prišel na dan tudi z željo in privrženostjo, da bi sodeloval kot igralec v dramski skupini Svobode Zalog. Vesel sem bil Tvoje odlučitve in zlasti še izjave, da osem kilometrov zračne linije med Zalogom in Mostami ni taka razdalja, ki bi je ne mogel premagovati za redno obiskovanje eventualnih vaj za igro. In zaupal sem Ti vlogo, zaupal Tebi in še sedmim mladim ljudem iz Zaloga, ki so vestno hodili na vaje, se naučili besedilo, mizansceno in vse drugo, kar zahteva priprava dramskega dela za uprizoritev. Organiziral sem vaje tako, da bi Tebi prihranil čimveč popotovanj iz Most v Zalog in Ti slepo verjel, da boš svojo vlogo nastudiral do trenutka, ko bo to nujno potrebno. Ker si imel v dneh pred 27. aprilom polne roke dela na mestni konferenci Zveze mladine in drugje, sem verjel Tvojemu pomanjkanju časa za vaje ter premiero igre, ki naj bi bila v sklopu občinske revije gledaliških skupin, prestavil na prvo nedeljo po prvem maju. Sam sem „zabil“ prvomajске praznike za pripravo in izdelavo scene, da bi zadnje tri, štiri vaje lahko čimbolj uspešno potekale. Plakati so bili že natiskani, kostumi izposojeni iz SNG Drama in pripravljeni, le Ti si prišel popolnoma nepripravljen na prvo vajo po prvomajskih praznikih! Pobegnil si z odra, se izmuznil, sedel v svoj avtomobil, se odpeljal in odnesel celo tekst s seboj...! V sebi, v svoji notranjosti pa nisi čutil niti toliko ponosa, časti in odgovornosti, da bi rekel „lahko noč“ in vsaj besedico v opravičilo tistim mladim ljudem, ki so triindvajsetkrat zastoj prišli na vaje in žrtvovali svoj, spričo šolskih in drugih obveznosti skopo odmerjeni prosti čas, – eno samo besedico tistim mladim katerim si Ti mentor! Vzornik! – S tem, da si porušil predstavo tik pred premiero in razočaral skupino mladih, marljivih iz Zaloga, vedi, da si izgubil tudi sleherno zaupanje teh mladih, iskrenih src!

Po tvoji zaslugi je propadla uprizoritev dela in s tem tudi možnost kandidiranja skupine za republiško revijo mladih gledališčnikov NAŠA BESEDA 71, katero je razpisala Zveza mladine Slovenije. Bojda to zvezo poznaš, saj si njen funkcionar!

Naj bo kakorkoli – toda tako delajo le največji slabiči, za kar pa Tebe prav gotovo nisem imel, ko sem prvič govoril s Teboj! Če pa si morda imel že spočetka namen razbiti delavno ljubiteljsko skupino predvsem mladim, Ti ob koncu povem še to, dragi mentor mladinskih klubov, da je (vsaj drugje!!!) tudi gledališko delo pomembna oblika mladinskega delovanja v klubih!

Oprosti, toda te vrstice sem moral napisati zato, ker je bilo tako meni kot tudi drugim sodelujočim na tisti zadnji vaji dne 3. maja zvečer tako zelo težko pri srcu, da se tega ne da in ne more opisati!

IVAN LUKANČIČ

Udeleženci Groharjeve slikarske kolonije v Škofji Loki, učenci osnovne šole Vide Pregarc, Miran Dobrilovič, Janez Jaklič in Živa Urekar

V mestu mladih slikarjev

Komaj sem se skobacal iz plenice, že sem začel risati. Moj prvi svinčnik je bil prst, risalni list pa domače dvorišče. V pesku so nastajale najrazličnejše podobe.

Hitro sem prehodil pot od otroštva do prvih šolskih dni. Leta so tekla kot neugnani kazalec na uri. Komaj sem se zavedel, že sem v šoli odrrsal štiri leta učenja. Največjo pozornost mi je vzbudila zadnja številka Pionirskega lista, ki je na dolgo in široko poročala o lanskem mali Groharjevi slikarski koloniji. Zazel sem si biti tudi jaz med slikarji.

Sreča se mi je nasmešnila, ko so med tremi pionirji izbrali tudi mene. Z veseljem sem si doma pripravil risalni pribor in že smo se znašli Živa Urekar, Janez Jaklič in jaz v Škofji Loki. Križem-kražem smo lovili motive po Škofji Loki, nazadnje pa smo se „utaborili“ s piskrčki in barvicami na bregu Sore Poljanščice. Živa se je zagledala v Škofjeloško hribovje in v lesketajočo se Soro pred seboj. Janez je občudoval lepi gorenjski domačiji. Meni pa je ugajal motiv z leseno brvjo, s skalami, s šumečo Soro ter Škofjo Loko v ozadju. Naša mentorica tov. Potočnikova je neumorno hodila od enega do drugega in nam svetovala pri delu. Sonce se je upiralo v naše risbe

in nam sproti sušilo barve. Sedem ur smo pomakali čopiče v vodo, sedem ur smo potrpežljivo prenašali naravo na risalni list, a nismo se naveličali.

Naša likovna dela smo oddali na gradu. Nato smo se razkopirali na svoje domove. Gimnazijci MKUD Škofja Loka so nas popoldne zabavali z domačimi in tujimi pesmimi. Zvečer smo na Gornjem trgu prislunili zvokom pihalnega orkestra iz Zirov in Škofje Loke. Drugi dan je bila na programu podelitev priznanj in razstava vseh 348 udeležencev slikarske kolonije.

Kar težko smo se ločili od prijaznega mesta in prelepe okolice. Spomniti bodo ostali večno živi.

MIRAN DOBRILVIČ

Na obisku v Črni gori

Mislim, da se takrat, ko smo odpotovali, še nihče ni zavedal, da prav zares gremo v Črno goro. Šele na poti smo počasi doumeli, da je Ljubljana že daleč. Spominili smo se slovesa na postaji. No, za domotožje niti ni bilo časa. Gledali smo skozi okno, dokler se ni stemnilo. Nato smo prižgali luč, legli vsak na svojo ozko posteljo v spalnem kupeju in se zatopili v učenje. Šli smo namreč na tekmovanje pionirjev zgodovinarjev in geografov v Titograd.

Izbrani bi morali biti na republiškem tekmovanju, pa so nas prepozno obvestili, da bi bilo mogoče misliti na tak izbor. Zato so določili, da gre na tekmovanje deset učencev osnovne šole Vide Pregarc. Za našo udeležbo smo zvedeli šele nekaj tednov pred tekmovanjem. Za obdelavo obsežne snovi, to je zgodovine Južnih Slovanov od nastanka Karantanije pa do danes, je to res kratek čas. Zato smo zaspali v vlaku s knjigami v naročjih.

Zgodaj zjutraj smo se prebudili. Skoz okno je že sijala medla jutranja svetloba. Peljali smo se mimo močvirne železarnice v Ilijašu, skoz Sarajevu in druga mesta Bosanskega rudogorja. Ob desetih smo pri Čapli-

nji presedli na ozkotirni vlak, ki pelje ob robu Popovega polja v Nikšić. Po Popovem polju, najdaljšem kraškem polju v Jugoslaviji, smo v začetku videli le suho strugo reke Trebišnjice in sledove poplavl. Zdaj ta reka ne poplavlja več toliko. Zaježili so jo z gigantskim jezerom hidrocentrale Grančarevo. Akumulacijsko jezero je čudovito. Voda je zeleno modra in čista.

V Nikšiću smo spet prestopili in po dobri uri vožnje smo že bili v Titogradu. Moj prvi vtis: mesto velikih razlik. Na eni strani stare, na pol porušene kamnite hiše, pred katerimi se igrajo zanemarjeni otroci v dimljah, na drugi pa mlada, moderna oblečena gospodinja, ki se s polno košaro dobrot vrača iz lepe nove veleblagovnice.

Nepozaben je pogled na Moračo. Njena voda je neomeževana in ima kot Trebišnjica čudovito zeleno barvo.

Se besedo o gostiteljih. Izredno so prijazni in gostoljubni. Organiza-

torji so vložili v priprave in izvedbo programa dosti truda in denarja.

Na tekmovanju smo se odrezali tako, kot smo že prej pričakovali. Prvih osmih mest nismo dosegli. Tekmovanje je bilo posamično, zato smo zvedeli, da tudi ostalih mest niso razglasili, da so bile iz naše ekipe najboljši Anica Dolinar, Živa Urekar in Zlata Kralj.

Drugi dan smo se z avtobusom odpeljali na ogled Črne gore. Peljali so nas v staro prestolnico Cetinje. Razkazali so nam bogate muzeje svoje zgodovine, med njimi Biljardo in kraljev dvorec. Nato smo odšli k spomeniku žrtvam NOB in položili nanj cvetje.

Napotili smo se proti Budvi. Že mnogo sem slišala o Boki Kotorski, a pogled nanjo z visoke, vijugaste ceste je presegel vse, kar je prej ustvarila moja domišljija. Ko smo prišli v Budvo, je bilo tako toplo, da ni manjkalo kopalcev. Bila sem vesela, da sem lahko pomočila prst v morje.

Naslednji dan smo se poslovili. Do Konjice smo se peljali skupaj z ekipo iz Bosne in Hercegovine. Naučili smo se nekaj njihovih pesmi oni pa nekaj naših. Skrbno sem shranila naslove novih prijateljev in sklenila, da jim zagotovo pišem.

ŽIVA UREKAR

Tudi dedek Mraz ima različne koše

V devetih društvih je včlanjenih 2000 članov, med njimi je tudi 90 odbornikov – na solah deluje 16 pionirskih odredov

Dne 27. maja 1971 je bila redna skupščina občinske Zveze prijateljev mladine. V poročilu o delovanju te organizacije v zadnjih dveh letih so bili nanizani številni zanimivi podatki. Tako, denimo, je komisija za delo s pionirji skrbela za organizacijo in izvedbo številnih proslav in prireditev za pionirje.

Sem sodijo: vsakoletna vesela pustošnja pionirjev na solah, tekmovanje za Moškičevsko značko, prireditve ob dnevu žena, organizacija in izvedba kurirčkov pošte, dan mladosti, jugoslovanske pionirske igre pod geslom TISOČ RADOSTI, bralna značka, sodelovanje pionirjev na pohodu Po poteh tovarišstva in spominov, prireditve ob dnevu otroka, medrepubliška in celo meddržavna srečanja pionirjev, proslava dneva republike, ko so cicibani sprejeti v pionirsko organizacijo, spominke svečanosti ob dnevu mrtvih in bo dnevu JLA predvsem pa novoletne prireditve, ko pionirje obišče njihov najboljši prijatelj dedek Mraz.

Delegati na letni skupščini so menili, da bi morali v osrednjo proslavo sprejema dedka Mraza v hali Tivoli leto vključiti tudi vso mladino s podelitvijo oziroma iz obrobja Ljubljane, kajti vsaj tukaj ne bi smeli delati socialnih razlik.

GORAN JUREN

Nekje nimajo, drugje propada

Tovariš urednik!

Med letošnjo revijo gledaliških skupin sem si ogledal tudi Finžgarjevo „Verigo“ v izvedbi prizadevnih gledaliških ljubiteljev s Prežganja. Po predstavi sva se zapletla v razgovor z duhovnim vodjem te skupine, režiserjem in pedagogom tov. Žontarjem. In kaj sva ugotovila?

Kar nekako potožil mi je, da bi radi telovadnico! Ne tako veliko, bleščečo, moderno, kot jih grade spodaj v dolini, ampak majhno, skromno, opremljeno z najnujnejšim telovadnim orodjem. Telovadnica, ki bi jo „njevogovi“ fantje in dekleta „njevogva“ mladina lahko s pridom izkoriščali! Ali žal – ni sredstev, posebno še ne za orodje, ki danes stane težke, težke denarje. Pa še vprašanje, če se dobi samo za dinarje...?

In spomnil sem se, da je v Zalogu na dvorišču in okrog zadružnega doma razmetana cela garnitura rav takšnega orodja, ki je že leto in dan izpostavljena dežju, snegu, zaljubljenecem in pijancem v oporo – kolikor se je ni že „porazgubilo“. Njega dni „smo“ namreč nameravali telovadnico spremeniti v nekakšen klub in od takrat je telovadno orodje našlo svoj „prostor na soncu“. Konj, naše olimpijsko zlato se je že tako ogulil, da je ostalo od njega le še leseno „okostje“. Tam sta tudi gred in utrujena odskočna deska, za katero se mi prav čudno zdi, da je kdo še ni s pridom ne uporabi v življenju! Bradlja je taka kot hmeljevske ali fiziološke po hudem neurju. Le vrhnji del švedske – ali kakšne že-mize bi lahko vsaj nekoliko dostojno služil kot ležišče „v separeju“ ob nekdanji telovadnici, o katerem je NSK pozimi še nekaj pisala.

Na vse to sem se spomnil... in zasmilili so se mi učitelj Žontar ter njegovi fantje in dekleta, njegova mladina, ki bi rada telovadila...

IVAN LUKANČIČ

ZA GRAM OBRAMBNE VZGOJE

Strelstvo je v Ljubljani že dalj časa na psu. Kje so tisti zlati časi, ko smo v Mostah imeli ničkoliko aktivnih in zelo delavnih strelskih druženj? Danes so, žal, vse v razsulu. Če jih želimo obnoviti – in najbrž nam je veliko do tega – potem jih tudi gmotno podprimo. Kako jih pa nekateri „podpirajo“, nam zgovorno pričča tale primer: mladinci so se vadili v streljanju z zračno puško. Kmalu pa so prejeli račun, v katerem so jim mastno zasolili stroške za uporabo zračnih pušk in diabolov ter za dnevnične sodnikov. Kakšna „pomoč“ je to strelstvu, lahko presodi vsak sam. Komentar ni potreben!

Skupina krvodajalcev iz občine Moste-Polje na prijateljskem obisku pri A. V. I. S. v Parmu

staršem in podobno. Njena prizadevanja in prispevek k hitrejšemu urejanju otroškega varstva sta še posebej pomembna letos, ko se Ljubljana pripravlja na uvedbo samopri-spevka za šolstvo in otroško varstvo.

PRELJUBI OBČAN, Z BESEDO NA DAN!

Kaj želimo s tem malce pesniškim izrazom povedati? Samo to, da še bolj pridno dopisujete v Našo skupnost! Oglašajte se s pismi, v katerih boste, dragi bralci, gradili, predlagali rešitve o najrazličnejših vsakodnevnih problemih vaše soseske, naselja, vasi: o vodovodu, kanalizaciji, elektrifikaciji, o stanovanjskih zadevah, športu, kulturi, prosveti, politiki in še o marsičem drugem. S tem boste naredili uslugo bralcem, sebi, uredništvu in družbi kot celoti. Na straneh Naše skupnosti se bo razvil živ dialog, ki bo vsem v prid.